

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

W. PALSTRA, Kommandant.

31ste JAARGANG No. 8.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria St., Londen E. C.

1 AUGUSTUS 1930.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned-Oost-Indië : Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

MOEDER, HET MIDDELPUNT VAN HET GEZINSLEVEN.

.... DOOR KOLONEL FRANK BELL

Ik weet niet, of het zoo bedoeld was, maar het komt mij voor, dat Moedersdag deel uitmaakt van die groote machten, welke aangewend worden tot het herstel van het evenwicht tusschen man en vrouw, een evenwicht, dat tot voor korten tijd nog zeer in het nadeel der vrouw was. Zelfs nu raakt deze poging tot verheffing van de positie der vrouw, ternauwernood de zelfkant der oostersche landen waar de vrouw nog steeds een ondergeschikte plaats inneemt.

Laat Uw gedachten een oogenblik gaan, en Moeder staat daar als het Middelpunt van alles — of ge aan haar denkt uit een fysiek of maatschappelijk oogpunt, of wel van een moreel of geestelijk standpunt beschouwd.

Het droevigst schouwspel onder den hemel vind ik altijd een ontaarde moeder. Ten eerste omdat de modernatuur veel meer geestelijk is aangelegd dan die van den vader. En ook al, omdat de moeder den ethischen en geestelijken standaard voor haar geslacht bepaalt.

Wij zijn gewend, dat groote mannen hulde brengen aan hun moeders. Abraham Lincoln zeide o.a.: „Al wat ik ben of hoop te worden, heb ik te danken aan mijn engel-moeder”.

Moederschap is de voornaamste factor van het menselijk bestaan. Een kind is letterlijk een deel van de moeder zelf. De moeder betaalt een ontzagelijke prijs, zij gaat tot aan de poorten van den dood ten einde haar kinderen het leven te schenken. Daarna scheidt zijzelf de atmosfeer, waarin zij ademen. Ieder gezin heeft zijn eigen atmosfeer en zooveel moeders als er zijn, zooveel atmosferen zijn er. Het is een uiterst moeilijke taak om een kind te vormen naar het allerhoogste ideaal, en de moeder, die zich dat ten doel stelt, heeft zich tot een strijd verbonden, die hevig en hard is.

Het is een strijd, tegen vele en machtige vijanden, maar het ligt in de macht der moeder om vorm te geven aan de eigen ziel van het kind. Zij wordt hierin gesteund, omdat de eigenschap van het kleine kind van te kunnen nabootsen, aan toont, dat van alle kneedbare materialen zijn geest, zijn ziel, wel het meest voor vorming vatbaar is.

Dat is zeker de reden, waarom een oud spreekwoord zegt: „Een goede moeder is honderd schoolmeesters waard”, en dat wil nog niet zeggen, dat de onderwijzers geen ontzettend groote rol spelen. God heeft in Zijn Alwijsheid de soevereine positie der moeder gerechtvaardigd door haar den krachtigsten bijstand te verleenen. Niet alleen wordt zij belast met groote verantwoordelijkheid en worden haar groote kansen gegeven, doch ze is op een wondere wijze toegerust om zich van die verantwoordelijkheid te kwijten. Moederliefde is de sterkste, de meest onbaatzuchtige en de meest verdurende van alle vormen van menselijke liefde.

Er bestaat geen offer, waartoe een moeder niet in staat is. Zóó rein, en zóó uitnemend is de liefde van een moeder, dat de profeet Jesaja, om een idee te geven van Gods liefde voor Zijn kinderen, niet de gewone liefde van een vader kiest — welke toch een groote hoogte kan bereiken — maar de bedachtzame, onuitputtelijke, onsterfelijke liefde van de menselijke moeder met haar zuigeling aan de borst. Laat mij zijn woorden aanhalen:

„Kan een moeder haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet over hem ontfermt? Ofschoon deze vergate, zoo zal ik toch u niet vergeten!”

Het kind is aan de moeder verbonden met onbegrijpelijke, onverbreekbare banden. Ik herinner mij een klein kindje, dat wij hadden in een onzer Legerinrichtingen. Het wilde niet groeien. Het had diepe rimpels in zijn voorhoofdje en er lag altijd een indroef trek op zijn gezichtje. Z'n stemmetje, dat iedereen had moeten bekoren, klonk klagend. Verschillende doktoren waren geraadpleegd. Het kreeg goede voeding, en had de beste verzorging van directrice en verpleegsters. Eindelijk zei de dokter:

„Wat dit kindje mankeert, is, dat het zijn moeder mist”.

Wij verstaan allen het zekere instinct, waarmee een kind zijn moeder kent, zich tot zijn moeder wendt, en zich door haar laat verzorgen en liefkoozen. Dat instinct blijft het leven door en tot op hoogen leeftijd, zelfs in de ure des doods, onverzwakt. Terwijl wij dit verschijnsel opmerken onder de dieren, komt het toch in veel hogere en nobeler mate voor bij

de menschen. Ik heb er mij van overtuigd, dat dit instinct een geestelijk karakter draagt.

Van dit gezichtspunt van ons onderwerp stap ik over tot het Gezinsleven, dat zoo nauw aansluit bij het Moeder-zijn. Het ideale gezin is de heerlijkste vrucht van het Christendom. Vind maar een ideaal gezin, en ge hebt de schoonste bloem gevonden van den Christelijken godsdienst. Ik beklag de volkeren, in wier taal het woord „gezin” niet voorkomt. Als we naar Centraal Afrika zouden gaan, waar de menschen leven in kraals, of naar sommige deelen van Britsch-Indië, Tibet en China en andere landen, zouden we bemerken, dat ze in hun taal geen woord hebben voor gezin. Het bestaat niet om de eenvoudige reden, dat er geen gezinsleven is bij die volkeren. Ze trekken van oord tot oord, en hebben geen vaste woonplaats. Ook beklag ik de menschen, in wier gedachten het woord gezin niet een synoniem is voor vrede en vreugde, knusheid en gezelligheid, vrolijkheid en schoonheid en onsterfelijke liefde. Er zijn duizenden in onze groote steden, voor wie

Zij is de voornaamste factor in het menselijk leven, zoowel in het gezins-, als in het maatschappelijk — en nationaal leven. —

de gedachte aan huis niet gepaard gaat met deze kostbare herinneringen.

In het Moederland is het huiselijk leven sterk ontwikkeld. Het oude spreekwoord, dat zegt „Zooals het klokje thuis tikt, tikt het nergens”, herinnert ons aan dat feit, en ook „Eigen haard is goud waard”.

Het gezin — de familie, is de maatschappelijke eenheid van een volk. Het is een van de steunen, waarvan het geheele huis is gebouwd, en de moeder maakt dat gezin. Vaders kunnen huizen bouwen, maar de moeders vormen de gezinnen. Iedere poging om de maatschappij op een andere leest te schoeien dan op het gezinsleven, is gedoemd tot mislukking, en let erop, alle neigingen van het leven tegenwoordig, gaan in die richting. Dat zeg ik, dat het maatschappelijk leven, de beschaving op geen ander fundament gebaseerd kan worden dan op het huiselijk leven en dat van het gezin. Daarom heeft God de menschen in gezinnen geplaatst. Het gezin is een instelling van God, en Hij heeft ons in gezinnen geplaatst, omdat Hij in een gezin — een groepje kinderen — een vader en een moe-

der geplaatst heeft, die een geslacht vooruit zijn, en dientengevolge gewapend zijn met een kennis, welke de kinderen niet bezitten, en gestrekt met een ervaring, die hen wijsheid heeft geleerd. Zij zijn door God met gezinskleed om deze ongevormde levens te onderwijzen en te vormen. Gods almachtig bevel tot het kind luidt: „Eert uw vader en uw moeder”.

De tegenwoordige krijgslust van den duivel is gemunt op den ondergang van het familie- en gezinsleven. Bestudeer slechts de breede lijnen, welke de legermachten des boozen vandaag volgen, en ge kunt zien, dat hun doel is om de fundamenten van het huisgezin te ondermijnen en des duivels voornaamste werktuigen bij die vernieling zijn een zekere soort lectuur, die maar onbeschaamd de ronde doet en een zekere soort van kunst, vermaak, dans en kleeding.

Het laten vieren van moreele banden, het verlagen van den moreelen standaard, en de losheid der zeden gedurende de laatste vijf en twintig jaren doen ons onszelf afvragen: „Als de grondslagen vernield zijn, wat zal dan de rechtvaardige beginnen?”

De eindresultaten van deze krijgslust liggen voor de hand, achterdocht, wantrouwen tusschen man en vrouw, vervreemding, scheiding, met de slotscenes voor de rechtbank, of nog erger moord en zelfmoord. Hierin ligt de oproep tot alle moeders om haar gezinnen te bouwen en te beschermen tegen de machinatiën van de andere wereld.

Het karakter van een land wordt gevormd naar het gezinsleven. Bij de opening van een „Ideale-Woning-Tentoonstelling”, welke eenigen tijd geleden werd gehouden in Londen, zei Koning George, dat „de fundamenten van nationale glorie liggen in het gezinsleven van het volk”.

Dank God voor een land als het onze, zoo ruim en uitgestrekt met heerlijken zonneschijn, bloemen en vruchten. Maar ge weet, dat per slot van rekening een land niet beoordeeld wordt naar zijn grondvoortbrengselen, noch naar zijn fabrieksproductie. Groote landen zijn die, welke groote mannen voortbrengen, niet, die de meeste cultuurproducten opleveren.

Onlangs reisde ik met een der voorttrekkers uit een zekere streek in Australië, die o. a. zei: „De buffel heeft Australië gemaakt”. Maar Lady de Chair zei, toen ze afscheid nam, dat, als zij een monument moest kiezen voor de Australiërs, het een voorstelling zou zijn van een pioniersvrouw, die haar kleine kind een onbekende toekomst tegemoet droeg, en daarbij ontzagelijke ontberingen trotseerde. Dat zijn de menschen, die meehelpten in de vorming van een land. Zulke vrouwen zijn van hetzelfde type als Mevrouw Catherine Booth, die wij eeren met den naam van „de Legermoeder”. Waar je ook een groot werk tot stand ziet komen, kun je erop rekenen, dat daar harde arbeid is verricht. Als je een organisatie ziet als waartoe ik het voorrecht heb te behooren, dan weet je, dat er bloed en tranen voor vergoten zijn.

Ons land heeft vandaag moeders nodig — een zeker type van moeders, die de natie kinderen zullen schenken met gezonde lichamen, gezonde hersens, gezonde karakters en opofferende geesten. Maar daar knelt juist de schoen! Een kind met een zelfopofferenden geest is een product van Goddelijk werk. Dat kan een vrouw niet alleen; de vrouw moet met God samenwerken. Iemand gaf laatst eens een definitie van wat een „gentleman” is „iemand, die meer inzet, als hij uit den pot neemt”. Ik denk niet, dat Bernard Shaw — want dat was de persoon, die dat zei — besefte, dat dit de essence is van het Christendom. Het zou ten minste niet tot stand kunnen komen door de factoren, welke Shaw meestal in gedachte heeft. Wij hebben „mannen” nodig van dat soort, zoowel onder Kapitalisten als de Arbeiderspartij. M.a.w. ons land heeft moeders nodig, die zonen en dochteren zullen voortbrengen en opvoeden, die den geest van zelfopoffering bezitten.

En ik doe een beroep op alle moeders om zich niets anders tot ideaal te stellen. En laat ons de tijd rondspreiden, want ik ben ervan overtuigd, dat dit het redmiddel zal zijn, zal ons land worden, wat het worden kan. Ik ben ervan overtuigd, dat voornoemde spreker het geheim onbewust ontdekt heeft. Geve God ons mannen van dat soort!

BELOFTE AAN MOEDER.

Eer gij 't ouderhuis verliet,
In dagen van weleer,
Toen uw leven schuld'loos was,
En 't hart nog rein en teer,
Knielde Moeder met u neer
Voor Jezus, onzen Heer,
O, vergeet niet uw belofte aan Moeder!

Later zijt gij afgedwaald, —
De wereld trok u aan.

Ach, hoe pleitte zij met u,
Zoo met uw lot begaan.

Ja, toen hebt ge 't haar beloofd: —

„k Zal tot den Vader gaan”.

O, vergeet niet uw belofte aan Moeder!

Toen gij aan haar sterfbed stond,
Voor 't laatst haar hebt gekust,
Vroeg zij: „Zal 'k u weerzien, straks
Aan gindsche, zaal'ge kust?” —

„Ja,” was 't antwoord, „Ja, mijn
lieve Moeder, wees gerust!”

O, vergeet niet uw belofte aan Moeder!

O, vergeet haar hand toch niet!
zoo trouw hield zij de wacht.

O, vergeet niet dat gelaat,
zoo lieflijk en zoo zacht!

En o, vergeet haar Heiland niet,
Hij roept u dag en nacht!

O, vergeet niet uw belofte aan Moeder!

*Pelgrims komen thuis vanuit ieder land,
Eén voor één, één voor één.*

Welk een schok is door ons Leger gegaan, toen het droevig bericht ontvangen en verder doorgegeven werd, van het plotseling heengaan van onze zeer beminde makker, Mevrouw Majoor Lebbink.

Het is ons zoo onverwacht overkomen. Slechts een klein aantal wist van haar noodzakelijke opname in het ziekenhuis om een operatie te ondergaan, en het is dengenen, die er wel van wisten, opgevallen, hoe kalm en rustig zij daarheen ging, vol hoop en vertrouwen, dat alles goed zou gaan en dat zij na enkele weken weer terug zou keeren naar haar lieve gezin, den Majoor en de drie kinderen.

Ja, wij willen en mogen niet zeggen, dat het niet goed is gegaan. Maar het is zoo heel anders dan wij dachten. Het heeft den Heer behaagd haar naar Huis te halen, en wat Hij doet, is wél gedaan.

En terwijl ons verstand nog niet kan vatten het waarom van dit gebeuren, leert onze Hemelsche Vader ons, tot Hem op te kijken en te zeggen: —

't Is goed en wijs, al wat Gij doet,
En geen vergissingen maakt Gij.

Het is ons nog zoo moeilijk te beseffen, dat wij onze lieve zuster en vriendin niet meer op aarde zullen ontmoeten, niet meer haar vriendelijken glimlach zien, niet meer haar stem hooren in getuigenis of lied. Wij zijn stil onder den indruk van het feit, dat God Zelf is geko-

In lieflijke herinnering, Mevrouw Majoor Lebbink.

men en haar tot hooger dienst heeft geroepen, haar bevorderd heeft tot Heerlijkheid. Dit is Zijn werk, en wij zeggen „Uw wil geschiede“.

Haar strijd hier is gestreden, haar werk op aarde volbracht, maar het leven is niet geëindigd. Halleluja! Zij is het eeuwige leven ingegaan. Nog een pelgrim is „thuis“.

Het was alsof wij haar stem ook nog hoorden, terwijl een kwartet van Zuster-Officiëren de schoone woorden van het lied zoo gevoelvol en zoo duidelijk herhaalden —

Pelgrims komen thuis vanuit ieder land:
Eén voor één, één voor één.

Vroeger was onze makker een van een kwartet, die datzelfde lied zongen, en wij werden er zoo aan herinnerd, dat ook wij één voor één zullen worden geroepen

En nu moeten wij afstappen van het droevige van de scheiding hier, en wij danken den Heer, dat wij opwaarts mogen blikken, wetende, dat zij, die zoo trouw haar Meester diende, nu veilig thuis is. Haar is gegeven de overwinnaars-palmtak en kroon; nu zingt zij met de groote schare rondom den troon, het nieuwe lied mee van lof en eer aan het Lam. Nu ziet zij van aangezicht tot aangezicht den Heiland. Dien zij hier zoo innig liefhad.

Ja, zij heeft gestreden, trouw tot het einde, en zij heeft overwonnen. Prijst den Heer.

Wij danken God voor haar leven. Velen zijn er van verschillende nationaliteiten, oud en jong, rijk en arm, groot en klein, die haar schoone leven immer in dankbare herinnering zullen houden.

Een van onze inheemsche makkers zeide omtrent haar: „Ja, wij bruinen voelden ook, dat Mevrouw Lebbink van ons hield, en dat zij ons begreep.“

Voor haar eigen drie lieve kinderen was zij een ideale moeder. Bij de zorgzame opvoeding waren het de dingen aangaande het Koninkrijk Gods, die de eerste plaats innamen en het was voor de moeder een onuitsprekelijke vreugde dat alle drie persoonlijk de goede keuze hadden gedaan en hun hart aan Jezus hadden gegeven. Zij weet ze nu geborgen in Hem; Hij is hun Leidsman en zal hen eenmaal brengen waar zij Moeder weer zullen ontmoeten.

En voor den Majoor, wien dit verlies ook zoo zwaar treft, en die wonderlijk door Gods genade is ondersteund, is het een troost, een kracht, met zekerheid te weten, dat hij zijn geliefde echtgenoot, die hem gedurende de acht-

tien jaren van hun huwelijksleven in alles zoo'n steun en hulp was, wanneer de tijd daar is, wederom zal zien.

Het leven van Mevrouw Lebbink heeft buiten den familiekring een zegenrijken invloed verspreid. De kinderen van de Zondagschool zullen haar niet licht vergeten, de menschen die haar om raad en hulp kwamen vragen, zullen haar woorden en daden onthouden, en wij, haar makkers Heilssoldaten en Officiëren, zijn den Heer innig dankbaar, dat wij haar mochten leeren kennen.

Wij hebben haar bewonderd, haar zeer hoog gewaardeerd, wij hebben haar liefgehad om haar eenvoud, om haar dapperen geest temidden van moeilijkheden en strijd, om haar behulpzaamheid, betoond aan allen, die zij helpen kon, om haar onzelfzuchtigheid.

Door haar woord en zang, welke getuigen van een vast geloof in den Heer als haar Heiland en Gids, zijn we dikwijls gezegend geworden. Zij vertrouwdde op den Heer, zij bouwde op Zijn woord, zij zocht in alles Zijn hulp en leiding en zij vond in Hem haar levenskracht.

En nu is het aan ons om door te gaan, trouw, volhardend tot het einde toe. Het is aan ons er voor te zorgen, óók bereid te zijn, opdat wanneer de Heer ons óók zoo onverwacht zal komen roepen, wij óók klaar zullen zijn om ons werk hier neer te leggen, en Hem te ontmoeten.

Moge ook ons leven toonen, dat wij des Heeren eigendom zijn.

Het heengaan van Mevrouw Lebbink is voor ons Leger een zware slag. Wij zullen haar in zooveel opzichten erg missen. Zij was een actief werkster, ook in het Korps. De roepstem komt al weer tot anderen om zichzelf te geven voor dienst in ons Leger.

Wij weten, dat onze makker, de Majoor en de drie kinderen zich in deze dagen gedragen voelen door het gebed van vele makkers en vrienden. Wij gedenken ook de bejaarde eenzame moeder daarginds in Frankrijk, en andere familieleden, en bidden, dat de zegen Gods op een wonderbare wijze zelfs door dit smartelijk verlies tot hun hart zal komen, en dat zij meer dan ooit tevoren de onveranderlijke liefde Gods mogen ervaren, die hen immer helpt en steunt, is onze innige bede. De Heer zegene hen.

A. Beckley,
Majoor.

Huiswaarts ging een dapp're Strijdster

Toen wij Maandagmorgen Mevrouw Lebbink goeden dag gingen zeggen, voor ze naar 't ziekenhuis vertrok, dachten wij niet, dat dit voor 't laatst zou zijn.

Maar het heeft Gode behaagd haar tot zich te nemen, en zij was gereed, toen Hij riep. In de korte, kostbare stonde, even voor zij naar Huis ging, zei zij tot haar echtgenoot „Zeg aan de makkers, dat ik mijn best heb gedaan.“

Zij dankte God voor het heerlijke leven, dat zij had, en later, alles overgevend in de hand van den Hemelschen Vader, sprak zij „Uw wil geschiede“.

En nu, los van het aardsche, scheen de reine ziel zich reeds bezig te houden met het hemelsche, en zich te verheugen over het heerlijke, dat zij daar aanschouwde. „J' ai vu les anges“ (ik heb de engelen gezien) was nog het laatste wat zij zeide eer haar Heiland haar tot Zich nam. Op 't laatst was 't in haar eigen schoone Fransche taal, welke zij zoo liefhad, dat zij sprak.

Zaterdagmorgen was zij voor het laatst in de Legerzaal, de zaal, waar zij gaarne deel nam aan den strijd, waar zij gezongen, getuigd en gesproken had, waar zij de kinderen onderwezen had, waar zij zielen had mogen leiden tot 's Kruises voet. 't Was recht, dat nogeens in deze zaal haar aanwezigheid een getuigen zou zijn, dat krachtiger nog dan ooit in haar leven zou spreken tot haar geliefden, tot haar makkers, tot de onbekeerden. Daar waren enkelen, die over haar leven spraken en hoe voelde ons hart mee, toen Mevrouw Kommandant Palstra sprak, zoo bewogen, over hetgeen Mevrouw Lebbink voor haar was geweest, een echte vriendin, in haar werk voor de minderbedeelden van Bandoeng, en ook in haar persoonlijke omgang, waarin altijd zoo haar eenvoud en oprechtheid uitblonk.

Een Officiërskwartet zong met liefde en gevoel „Wij zijn op reis naar 't Paradijs, 't Jeruzalem daarboven“

Buiten stelde de stoet zich op, waarna met de rouwlooze, van witte wimpels voorziene Legervlaggen voorop, wij ons begaven door de straten van Bandoeng. Hoe menig keer had Mevrouw Lebbink zelf op haar fiets door de stad gereden, in haar dienst, welke zij met zooveel vreugde voor anderen verrichtte.

Nu rust zij na haar arbeid. Wij legden haar ruste op een mooien, vriendelijken morgen, laat in de maand Juni. Aan het hoofdeinde van het graf staan cypressen, immergroene boomen, symbolen van het eeuwige leven. De zon scheen helder, de natuur was zoo vredig. Hoe had zij altijd van bloemen gehouden, nu ook spraken de vele bloemstukken van de innige deelneming van velerlei bekenden. Wij waren in Gods tuin. Zij is ons even vooruitgegaan, naar de overzijde der rivier, maar het is niet ver. Wij gaan allen een voor een naar Huis. Zongen de Zusters-Officiëren het niet? Lieflijk klonk 't door de stilte van den hof:

„Pelgrims komen thuis vanuit ieder land,
Eén voor één, één voor één“

Majoor Beckley sprak zulke vriendelijke woorden, welke 't hart vertroostten. Zij had vele jaren Mevrouw van heel dicht nabij gekend. En de kinderen van de Compagnie-meeting zongen een lief versje over het Hemeland, waarvan allen het eindrefrein meezongen:

„Daar scheiden wij nimmer, neen nimmer, nimmer meer“.

Majoor Lebbink sprak ook, daar in die gewijde stonde, maar hij weet, dat zij, zijn geliefde vrouw, niet daár was. De Heer heeft haar tot Zich genomen. Hij dankte God voor haar schoone leven, dat hem en zijn gezin gedurende zoovele jaren tot zulk een groote hulp en zegen was geweest.

De Kommandant richtte woorden van troost en opbeuring tot den Majoor en andere familieleden, en sprak daarna ernstig waarschuwend tot de groote schare van belangstellenden.

De beide samenkomsten op Zondag werden eveneens door Kommandant en Mevrouw Palstra geleid. De Heiligingsmeeting was een dienst van Wijding. Hoewel 's avonds de eigenlijke Gedenkdienst zou zijn, deden degenen, die spraken, ook nu telkens aanhalingen uit het leven van Mevrouw Lebbink. Hoezeer het kind van God door den Hemelschen Vader ook temidden der diepste droefheid ondersteund wordt, zagen wij opnieuw in Majoor Lebbink. Het was godverheerlijkend. Hij sprak over het leven van Mevrouw, wat zij voor hem en de kinderen was geweest. Wij luisterden met eerbied. Ach, wij wisten het wel, wij hadden het wel begrepen, dat zij een vrouw van gebed

De oproep van den Kommandant werd beantwoord en de samenkomst eindigde met drie zielen, die zich toewijdden aan den Heer, om Hem trouwer te dienen. En dat is ons aller verlangen.

Een kennis van Mevrouw Lebbink schreef een briefje. Daaruit nemen wij gaarne het volgende over, hetwelk zulk een mooi tribut is voor het leven van Mevrouw Lebbink.

„Het is met groote aandoening, dat ik er steeds weer aan denk, dat ik haar vriendelijke gezicht niet weer zien zal. We zagen elkaar niet zoo dikwijls, maar 't was me steeds een vreugde haar te ontmoeten, omdat men den eenvoud en waarheid van haar karakter op haar gezicht las. De laatste maal, dat we elkaar zagen, was in 't begin van de maand, ik vroeg haar toen of zij genegen zou zijn aan onze dochter Fransche conversatieles te geven. Ik verheugde me er op, dat dat zou gebeuren, want ik wist, dat ons kind behalve Fransch nog andere, betere dingen van haar zou leeren, dat zij in contact zou komen met een wezenlijk vroom en liefdevol hart. Nu heeft dat niet zoo mogen zijn, maar ook onze dochter zal haar niet vergeten. Het was Mevrouw Lebbink, die naast haar neerknielde en met haar bad, toen zij den weg tot Christus zocht, — dat beeld zal me altijd bijblijven“.

OFFICIEELE MEDEDEELING.

Bevorderd tot Heerlijkheid:

MEVROUW MAJOR CLEMENTINE
LOUISE EUGENIE LEBBINK-RIBLIER, in
Frankrijk in opleiding gekomen in het jaar 1907,
te Bandoeng, op 26 Juni 1930.

W. PALSTRA,
Kommandant.

MEVROUW MAJOR LEBBINK. Een Woord van Appreciatie door den Kommandant.

Een strijdster in den dienst des Allerhoogsten is ons ontvallen - een vrouw, die met een liefdevol hart en groote toewijding steeds weer zichzelf gaf ten behoeve van hen, die zoowel in geestelijken als in stoffelijken zin van hulp verstoken zijn.

Zij was een vrouw, in wier leven zich de eenvoud en godsvrucht van een waarachtig geloovige openbaarde. Zij had den Heer lief met haar gansche hart. Ook bemindde zij het Leger des Heils, waarin zij als Officier uit volle overtuiging medestreed met al de liefde van haar hart.

Gedurende meer dan drie en twintig jaren heeft zij in Frankrijk, haar geboorteland, in Nederland en België, en nu, met den Major sedert 25 Juli 1915 in Nederlandsch-Indië geholpen de Banier des Kruises omhoog te houden en was het haar een lust om ieder, met wie zij in aanraking kwam, te helpen.

Wij denken aan onze ontslapene als te zijn „Bevorderd tot Heerlijkheid”, en, terwijl wij haar verlies als een der onzen betreuen, juichen wij, dat ook zij „den strijd volstreden en het geloof behouden heeft, en dat haar de kroon der eeuwige heerlijkheid door haar Verlosser is geschonken”.

Wij betuigen onzen makker, Major Lebbink, en de moederlooze kinderen, onze innige deelneming. Dat in deze ure van beproeving de God der Vertrouwing met hen zij!

Onze Territoriale Leider.

Het is een drukke maand geweest voor onzen Kommandant. Niet, dat dit bepaald een uitzondering is, eerder regel! en niet alleen druk, maar ook belangrijk. Behalve een reis naar Soerabaja, Malang en Toeren, waar gewichtige zaken werden verhandeld, waaromtrent wij later nadere bijzonderheden hopen bekend te maken, bracht hij ook een bezoek aan Weltevreden en is zoo juist teruggekeerd van Koendoer, onze Lepra-Kolonie bij Palembang. Bij zijn thuiskomst natuurlijk stapels werk! Wat een caleidoscoop is het leven van onzen Leider toch, en hoe wonderbaar wordt hij bij het dragen van die groote verantwoordelijkheden door God gesteekt. Moge Gods beste zegen rusten op dezen belangrijken arbeid.

Koendoer.

Ter gelegenheid van het bezoek van onzen Kommandant aan Koendoer, waarbij hij werd vergezeld door Stafkapitein Strandlund, werd

UIT NEDERLAND.

DE FEBE INGEWIJD.

Werd in September van het vorige jaar een Evangelisatie-Auto, de „Heilswagen” uitgezonden om de Heilsboodschap te brengen langs Brabants en Limburgs wegen en dorpen, thans werd in Mei van dit jaar een nieuwe onderneming ingewijd, „een Heilsboot” voor de waterwegen in de Noordelijke provincies.

Onder groote belangstelling — begrijpelijk! — werd de keurige motorboot die den naam „Febe” draagt, gewijd aan het werk der Evangelisatie. Kommandant Vlas, Kolonel Stankuweit en Lt. Kolonel Brouwer, zoowel als vele Staf- en andere Officiëren waren tegenwoordig, ook de heer G. de Jong, de voorzitter van het onderwijfsfonds voor de binnenvaart.

De bemanning bestaat uit een achttal „Bloed en Vuur” Heils-Officiëren, jonge mannen, bezield met een heiligen moed en ijver om in de kracht van Jezus Christus de bewoners van de Friesche en Groningsche dorpen en steden tot daadwerkelijke bekeering des harten te brengen. Zij hebben een tent aan boord, welke zij kunnen opzetten voor de samenkomsten in de verschillende plaatsen, waar zij eenige dagen zullen vertoeven. De eerste campagne is reeds gehouden te Heerenveen, en zeer bemoedigende berichten zijn hierover binnengekomen, acht zielen werden gered.

Aanteekeningen van den Algemeen Secretaris.

Lt. Kolonel J. P. Rawie.

het nieuwe gedeelte officieel geopend. Onder de gasten waren de Burgemeester van Palembang, Ir. R. Nessel van Lissa, de Assistent-Resident Von Schmidt auf Altenstadt, die den Resident vertegenwoordigde, de Heer Kok, Assistent-Resident Hoofd van Plaatselijk Bestuur, de Heer Dr. van Straten, de Gemeente-Secretaris, de Heer van Vianen, Dr. Wirasmo, de Heer Ir. Oosten, en andere belangstellenden.

Het mooie plekje daar aan de prachtige Moesi, waar toch ook zooveel wordt geleden, is door dezen nieuwbouw in schoonheid toegenomen. Het in bezit nemen van de nieuwe huisjes werd een waar vreugdefeest, de gebruikelijke slametan ontbrak natuurlijk niet.

De Algemeen Secretaris op reis.

Behalve dat ik het voorrecht had den Kommandant bij zijn bezoek aan den Oosthoek van Java te vergezellen, mochten wij een bijzonder gezegend Zondag zoowel in Bandoeng als in Weltevreden beleven. Mevrouw Rawie en Adjudante Kyle stonden mij hierbij flink ter zijde, en het behaagde God zegen te doen rusten op onzen arbeid, want wij zagen tot onze groote vreugde vele zielen neerknielen aan de voeten van den Heiland, en dat blijft toch altijd het groote doel van den rechtgeaarden Heilssoldaat.

Een eigen Huis.

In Soerabaja zijnde, werd door den Kommandant de koop gesloten van het gebouw, waarin zich reeds jarenlang ons Militair Tehuis bevindt. Wij zijn hiermee zeer ingenomen. Een eigen huis te bezitten, waarin wij onze jongens kunnen ontvangen en huisvesten, en wat wij straks zoo doelmatig en geriefelijk mogelijk hopen in te richten, is wel een reden tot verheugenis. Soerabaja is een stad voor het Leger. Soms oversteelt ons het gevoel, dat wij daar nog maar pas aan het begin staan van onzen arbeid en wij zien perspectieven zonder eind. Natuurlijk zijn daar de steeds opdoemende bezwaren: weinig krachten, geen geld. Wij vertrouwen echter, dat de Heer te Zijner tijd ook hierin zal voorzien, want de zegevierende opmarsch van het Leger kan toch immers niet worden gestuit.

Brigadier Palstra.

De Brigadier verzocht ons een woord van dank te willen plaatsen voor de vele blijken van belangstelling, die hem in verband met zijn 35ste jubileum als Heils-Officier zijn geworden.

Goede berichten uit Celebes.

De Ensigns Poutiainen, in bevel van het Bora-Korps, sturen ons heerlijke tijdingen betreffende zielreddenden arbeid. Zoo kwamen er bijv. in de maand Mei 518 personen meer de bijeenkomsten bezoeken als in dezelfde maand van het vorige jaar. Er werden tien zielen voor den Heer gewonnen, terwijl acht anderen, die reeds het Christendom omhelsden, een nieuwe toewijding aan God en Zijn dienst maakten. Het Z. V. doelwit van f 50,— werd overtroffen en f 64,25 werd bereikt. Men onderschatte dit niet, want Midden-Celebes is een land, waar het geld onder de inheemsche bevolking niet rijkelijk vloeit. Het J. L. werk gaat ook zeer goed vooruit. De 28 gehouden J. L. bijeenkomsten werden door 1267 kinderen bezocht, dat is 1000 meer dan verleden jaar. Aan God zij al de eer. O, moge Zijn Heilige Geest een heerlijke opwekking geven in Midden-Celebes!

Mevrouw Major Lebbink.

Onze harten zijn diep ontroerd geworden — Mevrouw Major Lebbink is niet meer. Het is haast niet te beschrijven, welke gevoelens ons overmeesterden. Een liefdevolle moeder, een toegewijde echtgenote, een trouwe zuster, een eenvoudige en nederig Christinne, dat alles was zij in den rechten zin des woords. Elders in dit blad vindt men een beschrijving van haar triomfantelijk heengaan, doch wij gevoelden er behoefte aan noemens uiting te geven aan onze diepe sympathie voor onzen trouwen makker, Major Lebbink, en zijn drie lieve kinderen, waarbij wij ook de goede oude moeder in Frankrijk niet vergeten. God zegene en trooste hen.

Aangezien het den Major niet mogelijk is zelf alle brieven, telegrammen en andere betuigingen van deelneming terstond te beantwoorden, heeft hij ons verzocht langs dezen weg zijn oprechten dank over te brengen. Het medeleven, zoo algemeen geopenbaard, heeft hem zeer gesterkt in deze droeve dagen.

Uit Zweden.

Ensigne Englund schreef ons uit Göteborg: — „Mijn lieve moeder is nu heengegaan, zij ging heel rustig en stil naar den hemel. Ik heb door haar groote geloof, zachtmoedigheid, liefde en trouw, gedurende haar zware en lange ziekte betoond, heel veel geleerd. Zij was bereid, zij vreesde niet, zij verlangde naar den hemel!”

Wien geldt de oproep?

door Stafkapiteine B. Neddermeijer, C. J. L. S.

Tegenwoordig is er, Gode zij dank, een groot aantal mannen en vrouwen, die op voorbeeldige wijze zich om het welzijn van het kind en van de jeugd in het algemeen bekommert. Het is te verwachten, dat dit voorbeeld navolging vindt, want de zegen van zulken liefdevollen arbeid is nauwelijks te meten. Doch het onderwerp van jeugdverzorging een weinig nader onder de oogen te zien, lijkt mij wel belangrijk en noodzakelijk toe.

Bij nader overdenken zal zich voor den lezer een uitgestrekte vlakte van nog onbearbeid Kinderland openen, en zal het hem duidelijk worden, dat er bij verre na nog niet genoeg arbeiders zijn. Vandaar deze noedkreet, gevoegd bij zoovele andere.

In het bijzonder wend ik mij nu tot alle Heilssoldaten met de rechtstreeksche vraag: „Wie wil een blijmoedig medewerker onder de jeugd worden? Wie wil ze den weg wijzen tot ware kindervreugde?” Voorwaar een hooge taak! Die niet alleen geldt, het aardsche welzijn van het kind te bewaken, neen, ook het zieleleven eischt bedachtzame zorg. De voornaamste vereischten ter vervulling dezer plichten zijn heil en een heilservaring, een vervuld-zijn met echte Heilandsliefde, ja, dan zullen vruchten voor de eeuwigheid uit zulk werk voortkomen.

Waar het bij zelfonderzoek der ziel duidelijk wordt, dat deze eigenschappen nog maar zwak ontwikkeld zijn, daar kan de goddelijke Leeraar ze tot ontwikkeling doen komen, wanneer men Hem daarom bidt en zich aan Hem overgeeft om gevormd te worden.

Als vriendin der jeugd wil ik ook door middel van dezen oproep vrijmoedig arbeiders werven voor dit ideale doel, in de geloovige, hoopvolle veronderstelling, dat het niet tevergeefs zal zijn, en iemand zich aan God ter beschikking zal stellen! Hij heeft reeds het werkplan voor U gereed liggen!

Heilssoldaat — ik vraag U, zoo geen andere plichten U verhinderen, stel Uw eigen-ik geheel op den achtergrond, en meld U aan bij Uw Officiëren, die reeds lang uitzien naar geschikte J. L. Plaatselijke Officiëren en andere helpers, om beteren arbeid in het Jeugdkorps te kunnen verrichten.

Roept God U voor dienst onder de kinderen en jonge menschen, volg dan die roeping, wijd Hem Uw beste krachten en bedenk, dat het de moeite waard is, en dat daarbij als toegift Uw eigen leven zonniger en rijker zal worden.

Komt, laat ons ze op gaan zoeken
Want ze dolen zoo ver van Huis,
Hoe kost'lijk, als ge straks kunt zeggen:
„Ook ik bracht een schaapje thuis.”

Wat een wondervolle getuigenis, als een kind dat van de moeder zeggen kan, wat toch ook niet wegneemt, dat de scheiding van onze geliefden smartelijk is voor het hart en wij betuigen onze lieve makker, de Ensigne, en allen, wien dit zware verlies treft, onze innige deelneming. Aan het slot zegt de Ensigne: „Als ik nu weer op Java kom, zal ik beter dan ooit voor den Heer kunnen werken.” Wij zullen met verlangen haar komst verbeiden.

Stafkapiteins Meyer.

Zij zijn gelukkig veilig en wel teruggekeerd, de Stafkapiteins Meyer, en hun vier lieve kinderen. Slamat datang! kameraden, en moge God Uw komst weer tot grooten zegen stellen. De Stafkapiteins blijven eenige weken het toezicht houden over het Militair Tehuis in Weltevreden gedurende het verlof van Adjudant Rollfs, waarna zij hun nieuwen arbeid hopen te aangevaan.

Nog meer Versterkingen.

Nu verwachten wij per S.S. J. P. Coen, het welk D.V. Zaterdag 2 Augustus a.s. te Tandjong Priok aankomt, Adjudante Engström, die van haar verlof terugkeert, en de Kapiteins Knapert, Rozeboom en Winters. Kapiteine Winters is inmiddels in Medan afgestapt, waar zij in het Kinderhuis de handen van Kommandeure Hallmann en Ensigne Hoffmann zal gaan versterken. Adjudante Engström is aangesteld om Major Stewart in haar belangrijke werk in het William Booth Vrouwen- en Kinderziekenhuis te Soerabaja te assisteren. Kapiteine Knapert zal het bevel van het Europeesche Korps te Soerabaja op zich nemen en Kapiteine Rozeboom gaat naar dat lieflijke plaatsje in Midden-Java, het Salatiga Kinderhuis, waar Adjudante Whur haar komst met vreugde tegemoetziet. Zoo heeft de Kommandant onmiddellijk plaats gevonden voor deze versterkingen en zien wij nu weer vol verlangen uit naar meer jonge krachten, voor den dienst des Heeren in de rangen van ons Leger in Insulinde.

Verlof.

Er is een aantal van onze Officiëren met verlof in Bandoeng en elders. Zij hebben dat zeer noodig, en het is hun dan ook van harte gegund. Wij denken in deze aan Adjudantes Digby en Lehmann, de Ensignes van Oudheusden en Roemers en Kapiteine Greenwood. God zegene en sterke U, makkers, en geve U een tijd van verkwikking voor lichaam en ziel.

Ook van Europa komen goede berichten in. Veld-Major en Mevrouw Veerenhuis, en de Adjudants Uijlings zijn evenals Ensigne Cardinaal uitgenoodigd eenige weken in Londen door te brengen, ten einde verschillende groote gebeurtenissen aldaar bij te wonen. Ook van Stafkapiteins Hiorth, Adjudante Lauter en de Ensigns Wikdal ontvingen wij goede tijding. Ensign Wikdal neemt aanmerkelijk in beterschap toe en schrijft gereed te zijn voor den dienst in zijn geliefd Insulinde. Adjudante Veerenhuis is minder wel, doch wij vertrouwen, dat de rustige, vriendelijke omgeving van „Aalderink”, de oude familiehoeve bij Almelo, en de heerlijke versche melk haar wonderveel goed zullen doen.

Verwisseling.

Enige van onze Korpsen in Midden-Java hebben verwisseling van Officiëren ondergaan. De Ensigns Lorier, dien wij gaarne bij hun terugkeer in onze gelederen een hartelijk welkom toeroepen, zijn aangesteld voor Rembang. De Adjudants Roed zijn van Makassar overgeplaatst naar Magelang en Ensigne Wuite, bijgestaan door Luitenant Loemie, heeft het bevel van het Europeesche Korps te Semarang op zich genomen, terwijl Ensign Tanihatu, van zijn verlof in Ambon teruggekeerd, voor ons oudste Korps, Sapoeran, is aangewezen.

De Majors Scheffer.

Tijdens ons verlof hadden wij het genoegen een dagje bij de Majors Scheffer door te brengen. Het doet ons leed, dat de gezondheid van Moeder den laatsten tijd niet zoo bijzonder goed is geweest, ofschoon wij haar gelukkig weer in beteren doen aantreffen. Papa had het zeer druk met het toezicht uitoefenen op het bouwen van zijn huisje. Als dat nu straks klaar is, zullen zij zeker tot de gelukkigste menschen behooren. Het uitzicht op de schoone bergen Oengaran en Merbaboe is verheffend, de omgeving rustig en vriendelijk en men zou dus zeggen, zij hebben alles, wat hun hart begeert. Geve God hun daar in „Immanuel” nog vele, vele jaren van welverdiende rust.

Ons nieuwe Muziekkorps.

De Kommandant en ik hadden gelegenheid tijdens ons verblijf in Soerabaja een bezoekje aan Semarong te brengen. Onze Leider werd tot zijn vreugde verrast door eenige aardige nummertjes, zeer verdienstelijk door ons jongste Muziekkorps gespeeld. Nog maar eenigen tijd geleden vroegen en verkregen wij het eerste instrument, en nu zijn er reeds een aantal van onze lieve patiënten, de leprozen, die met succes de kunst der muziek beoefenen. Het maakt toch altijd weer diepen indruk. Adjudant Johannessen heeft wel voldoening van zijn werk. En nu ten slotte nog een vriendelijk verzoek uit Midden-Celebes, wat ik op gevaar af, dat U ons onverbeterlijke bedelaars zult noemen, toch gaarne doorgeef. Ensign Sahetappy, die daar in Kapiroi in de bergen van Celebes een gezegend arbeid verricht, schrijft ons: — „Kunt U van de makkers daar op Java een oude gramofoon krijgen en zouden wij die dan voor Kapiroi mogen hebben? Ik geloof wel, dat die de menschen nog beter naar de bijeenkomsten trekken zal!”

Is er niemand onder de lezers, die aan deze smeekbede gehoor zal kunnen geven? Wij zullen er U erg dankbaar voor zijn en ons adres is Javastraat 16, Bandoeng.

De Heilsstrijd

duurt voort. — Nieuws van het Front.

ONS MOTTO.

(Weltevreden — Ensigne van Oudheusden)

Een paar weken geleden hadden wij onder leiding van onze B. O. op Zaterdagavond een goede meeting met al de Heilsoldaten. Den volgenden dag ging de Ensigne ons weer voor, en sprak ook naar aanleiding van het heengaan van Mevrouw Majoor Lebbink. Het gedeelte uit den Bijbel, dat zij ons verklaarde, maakte diepen indruk op ons allen, en voor het einde der samenkomst kwam een zuster aan de zondaarsbank, weened om haar zonde, en verlangend om haar Heiland te leeren kennen.

Wij gaan steeds voort! Dat is het motto van ons, Heilsoldaten en Officieren van de Korpsen Batavia en Weltevreden.

6 Juli werden wij vereerd door een bezoek van den D. O. en ook was Kommandeure Andersson onze gast. Eerst bezocht Brigadier de Compagniesamenkomst, waar hij de kinderen een verhaal vertelde, en om half tien ving de Heiligingsmeeting aan. Door getuigenissen en liederen werd de Naam des Heeren groot gemaakt.

Vanaf het Waterlooplein, waar om vijf uur een prachtige openluchtsamenkomst plaats vond, met tusschen de drie- en vierhonderd toehoorders, trokken wij allen tezamen naar Batavia. Daar werd eerst voor de zaal een korte toespraak gehouden en dan binnen. Wij werden gesterkt door den Geest des Heeren en het is ons een vreugde te vermelden, dat wij zielen zagen komen tot den Heer. Drie inheemsche broeders kwamen aan de zondaarsbank, en ook een Europeesche dame zocht en vond verlossing van zonde. Halleluja!

Ook met den Algemeen Secretaris hadden wij een wonderbaren dag. Mevrouw Rawie was ook overgekomen, en Stafkapiteins Meyer kwamen terug van Europeesch verlof. Wij prijzen God voor dertien personen, die uitkwamen. Glorie!

Kandidaat Leimena.

10 Augustus - Moedersdag.

10-17 Augustus - J. L. Jaarfeest.

Twintig jaren geleden kwam er naar Limehouse, in Londen, een tengere, kleine vrouw, die zich onder de Chinezen begaf om ze te onderwijzen, helpen en bezien; ze te verzorgen als ze ziek waren, voor hun rechten op te komen als ze in moeilijkheden kwamen. Ze kende hun gewoonten en sprak hun taal.

Ze noemden haar „Kleine Onderwijzeres.” Onder dien naam was ze overal in Limehouse en Pennyfields bekend. Zoo werden Adjuncte Catherine Hine en haar Vlag tot het symbool van alles, wat het beste was in hun leven.

De invloed der Adjuncte was groot, — haar leven maakte een diepen indruk, en haar dood werd beweend door Chinezen in Engeland en in China. Vele tranen werden bij haar graf gelaten, en vele bloemenhulden ontvingen van Chinezen en anderen.

Vermelden wij hier, dat vele jaren lang de Adjuncte een Officier was op het Britsche Veld, doch wegens slechte gezondheid op retraite gesteld werd. Daarna begon ze om te zien naar kansen voor haar Heer en Meester. Eens toen ze nog jong was, was het haar verlangen geweest om haar leven te wijden aan China, — maar aangezien dat niet verwezenlijkt kon worden, wijdde ze haar krachten aan de Chineesche bevolking van Limehouse en Pennyfields, nam haar intrek in Poplar, en gaf haar tijd voor de Chineesche kinderen van het district. Ze leidde samenkomsten, leerde velen hunner Engelsch, hielp ze op alle mogelijke manieren, en legde eerst, toen haar gezondheid en kracht ten slotte faalden, noodgedwongen het werk neer, waaraan ze twintig levensjaren had gegeven! Wij eeren haar nagedachtenis en maken eerbiedig het vol saluut!

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

Lt. Kolonel M. Hatcher

... in Soerabaja ...

Macht in den Hemel.

(Soerabaja I — Adjutants Hermes).

Als iemand verre reizen doet, dan kan hij wat verhalen, zegt een neel bekend spreekwoord, en we hebben dat ondervonden tijdens het bezoek van Lt. Kolonel Hatcher en Majoor Beckley op Zondag 6 Juli j.l.

Hoewel de Kolonel niet was overgekomen om iets van haar reizen te verhalen, toch dischte ze telkens weer uit haar rijke levenservaringen geschiedenissen op, die zulke groote lessen voor ons inhielden. Als ze ons in gedachten heen-voerde naar het zendingsveld in Britsch-Indië en vertelde van de geweldige moeilijkheden daar ondervonden, van de groote duisternis waarin de bevolking leefde, dan plots klonk haar overwinnende juichtoon: Maar Gode zij dank, dat de duivel geen macht heeft in den Hemel, maar wel het kind van God, dat door aanhoudend en vurig gebed het middel in Gods hand mag zijn om die duisternis plaats te doen maken voor het vriendelijke licht van den Heiligen Geest.

's Avonds luisterden we eerst naar het persoonlijk getuigenis van Majoor Beckley, terwijl de Kolonel ons daarna sprak over het werk in China en Japan en het groote Godsvertrouwen van mannen en vrouwen die zichzelf in en door alles vergaten om het Evangelie ingang te doen vinden. Gods roepstem over de aarde, het onderwerp van den avond, werd dan ook duidelijk vernomen en velen vernieuwden in stilte hun toewijding; een deed het in het openbaar, terwijl een ander gehoor gaf aan die Roepstem en uitkwam voor verlossing. Het was een heerlijke Zondag voor Soerabaja I, vooral ook voor de jongere makkers, en voor hen, die gereed staan hun leven te geven voor God en zielen in de rangen van het Leger des Heils.

M.

Blijdschap, die voldoet.

(Soerabaja II — Kapiteins Mepham).

Een buitengewoon voorrecht was het ons, dat onze Londensche bezoekster ook een bezoek aan ons Korps bracht. Wie hierover het meest verheugd was, Kolonel Hatcher of wij, dat weet ik niet. In ieder geval waren wij er erg blij om. Blijdschap, niet van de wereld, maar Goddelijke blijdschap, die de ziel voldoet en het innerlijk leven en karakter veredelt. Door vriendelijke medewerking van de pers werd de aangekondigde samenkomst van de Kolonel spoedig een welbekend feit. De openluchtsamenkomst, die de groote bijeenkomst voorafging, droeg een bijzonder cachet. Er werd iets nieuws geïntroduceerd, en wel, door middel van de gramfoon, waarop twee welbekende marschen van het Internationale Stafmuziekkorps werden gespeeld. Een ongemeen groote schare bleef aandachtig luisteren tot het einde toe. De Kolonel sprak met de hulp van Majoor Beckley, in besliste, overtuigende termen van de macht van Christus.

Ook de samenkomst binnenshuis was buitengewoon goed bezocht; een heel aantal Engelschsprekende Chinezen was aanwezig. Vanaf het openingslied tot de sluiting was men een en al aandacht voor de boodschap van de Kolonel „In den naam van Christus”. Aan het eind der samenkomst werd een zoeker naar verlossing geboekt.

Ook onze Zondagssamenkomsten zijn een bron van zegen geweest en nemen den laatsten tijd toe, wat betreft opkomst en belangstelling. In de Openluchtsamenkomsten, waar een tamelijk groote schare steeds aandachtig toehoort, wordt het evangeliezaad gezaaid. 's Avonds hadden wij een opdrachtdienst. Twee kleine babies werden teruggegeven aan God, Die ze gaf. De dienst was zeer indrukwekkend. God heeft ons Korps gezegend met vooruitgang, en wij zijn er op uit om in Zijn macht steeds meer vorderingen te maken.

Adanac.

De Algemeen Secretaris in Bandoeng I.

Het was ons een voorrecht Lt. Kolonel en Mevrouw Rawie in ons midden te hebben, en zoowel de morgen- als de avondsamenkomsten in de zaal waren zeer gezegend. In de Heiligingsamenkomst sprak Majoor Lebbink ons toe, zijn woorden brachten een rijken zegen tot onze harten. Er was een geest van wijding in de meeting, en ook in het lied van enkele Zuster-Officieren lag deze gedachte: „k Geef U heel mijn hart en leven, neen, 't is niet te veel voor Jezus. Mevrouw Rawie vertelde, hoe de Heer haar door een droom rust had gegeven na een tijd van veel zorg en geestelijke moeilijkheden. Daarna nam de Kolonel het woord, sprekend over het één zijn met God en het leven, aan Hem toegewijd.

Na een fijne Openluchtmeeting in het Pieterspark, waar velen der inheemsche bevolking Zondag op Zondag bereikt worden met het Evangelie, volgde een echte geestdriftige Heilsbijeenkomst in de zaal. De getuigenissen, welke eigenlijk wel een bijzonderheid van den avond waren, werden spontaan gegeven, en het deed ons goed enkele der jongere makkers zoo vurig te zien; hun ernstig gemeende woorden, zoo open en vrijuit gesproken, brachten werkelijk veel zegen. Weer zong een aantal Officieren, ditmaal het mooie lied van Frances Ridley Havergal getiteld: „Wie kiest als zijn Koning, Jezus, onzen Heer?” Deze rechtstreeksche vraag werd ook het onderwerp van des Kolonels prediking, en wij danken God, dat er aan het eind van de meeting drie broeders waren, die zich vrijwillig aan de zijde des Heeren scharden. Halleluja! De oude tijden keeren weder, dank Gods wond're trouw!

P. M. L.

SIEN.

Sien is overleden. Ja, ze is naar huis gegaan, zooals ze geleefd heeft.

Ge vraagt natuurlijk: „Wie is Sien?” Wel, ze was een patiënte van „Semaroen”, en in het bijzonder een kind van God.

Sien was een Chineesche vrouw en reeds gedurende langen tijd een goed Soldaat. Ze was niet een der menschen, die in samenkomsten getuigen van hun Heiland, maar haar geheele leven was een getuigenis.

Ze was een dier naturen, die veel goed deed in stilte, en liefst geen dank daarvoor wilde ontvingen, omdat ze dit beschouwde als haar plicht.

En als men Sien daarover sprak, dan zei ze: „Maar als wij mekaar niet helpen, wie moet het dan doen? Zijn wij niet allen zieken?”

Toen het bericht kwam, dat Sien overleden was, was het als een donderslag bij helderen hemel, want hadden niet verscheidenen haar nog enkele oogeblikken geleden gesproken? Zelfs haar man, die haar in goede gezondheid had achtergelaten, mocht haar niet meer spreken. Ze was naar huis geroepen. Ze had den goeden strijd gestreden, en had het zwaard neergelegd om de Koningskroon te ontvangen.

Het was heerlijk gedurende de samenkomst eenige broeders te hooren getuigen, wat „Sien” voor hen en voor haar man was geweest.

De wegen des Heeren zijn wonderbaar. Wij hadden twee patiënten wier dood we feitelijk elk oogeblik verwachtten, en deze menschen — Mohamedanen — konden maar niet scheiden van deze wereld. Zooals Sien in haar leven anderen leidde tot Jezus, zoo was het, als zij huiswaarts keerde, of zij deze beide zielen medenam, want enkele uren later volgden zij haar.

N.

Bijzondere Veldtocht,

in de belangrijkste centra, gedurende Augustus, September en October.

Soerabaja.

Zaterdag 16 Augustus
Zondag 17 „
Maandag 18 „

Semarang.

Zaterdag 23 Augustus
Zondag 24 „
Maandag 25 „

Djokja.

Zaterdag 20 September
Zondag 21 „
Maandag 22 „

Weltevreden.

Zaterdag 27 September
Zondag 28 „
Maandag 29 „

BANDOENG — HET TERRITORIAAL CONGRES.

Officieele Opening van de nieuwe Kweekschool.
Plechtige inwijding van de Congresszaal.

Van Donderdag 16 tot en met Maandag 20 October.

Bovengenoemde Jaar- en Congressvergaderingen worden geleid door de Leiders van het Leger des Heils in N. O. I.,

KOMMANDANT EN MEVROUW W. PALSTRA,

bijgestaan door den Algemeen Secretaris, Lt. Kolonel RAWIE, en een groot aantal Staf- en Veld-Officieren.

Lt. Kolonel Mathilde HATCHER van het Internationaal Hoofdkwartier zal mede tegenwoordig zijn.

In iedere stad zullen samenkomsten worden gehouden in bijzondere zalen, waarin o. a. ook gesproken zal worden over ons Geestelijk en Maatschappelijk Werk.

Zie verder plaatselijke aankondigingen.

MOEDER'S VERGEVING.

Een klein meisje, dat erg ondeugend was geweest, zat bitter schreiend op den vloer van haar slaapkamer. De deur werd geopend en de verpleegster kwam binnen en gebood haar rustig te zijn, daar haar moeder ernstig ziek was. Het kind schreide echter maar door en smeekte maar één minuut bij haar moeder te worden toegelaten, daar ze haar wilde belijden, hoe ondeugend ze geweest was en van haar een kus van vergeving wilde ontvangen. De verpleegster antwoordde, dat het absoluut onmogelijk was, haar moeder dien avond te zien en dat ze naar bed moest gaan zonder moeders nachtkus. Weer was het arme kind aan zichzelf overgelaten en ze snikte, alsof haar hart zou breken.

Enkele minuten later werd er een zacht tikje gehoord op de deur van de ziekekamer; de verpleegster deed de deur open en daar stond het weenede kleine meisje en snikte „ik kan niet gaan slapen, voordat ik weet, dat moeder mij vergeving geschonken heeft. Toe, laat me als 't u blijft één minuut bij haar.” Dit was onmogelijk, en het kind ging bedroefd heen. Even later werd er weer op de deur geklopt; weer deed de verpleegster de deur open. Daar stond het kind, met een lei en een natte spons in de handen. De tranen stroomden haar langs de wangen, terwijl ze zei: „Zuster, ik heb al mijn ondeugendheid op deze lei geschreven;

breng die als 't u blijft naar mijn moeder, en vraag haar, of ze dit alles met de spons wil uitwischen, als ze me vergeven wil.” De zuster kon deze aandoenlijke smeekbede niet weigeren. Ze ging naar binnen en kwam spoedig weer terug met een keurig schoone, onbeschreven lei in de hand. Met een blij hart ging het kind naar bed. Heeft de vergiffenis van onzen Heiland nog niet een grootere betekenis voor ons?

Hoe een kind Jong Soldaat kan worden.

Een Jong Soldaat van het Leger des Heils wordt ingezegend onder de Vlag, na bekeerd te zijn geworden, en de volgende gelofte te hebben onderteekend:—

Mijn Gelofte.

Ik heb mijn toestand als zondaar ingezien en, mijne zonden verzakende, vertrouw ik thans in den Heere Jezus Christus, als mijn persoonlijke Zaligmaker en geloof, dat Zijn bloed mij van zonde reinigt.

Ik zal er met Zijn hulp naar streven om mijn gansche leven zoo te zijn als het Zijn liefhebberend en gehoorzaam kind betaamt en mij Zijn getrouwen Soldaat te betoonen.

„Waaakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt.”

„Ik zal op U vertrouwen.”

ONS KINDERHOEKJE.

DE VIER PERZIKEN.

Een vader gaf elk van zijn vierzoons een perzik. Den volgenden dag vroeg hij, hoe ze die gevonden hadden. „Heerlijk!” antwoordde de oudste. „Ik vond haar zoo fijn, dat ik de pit in den grond gestopt heb; misschien zal die tot een boom groeien en dan zullen we overvloed van perziken hebben.”

„Welgedaan,” zei de vader, „je zult zeker in de toekomst een uitstekende tuinier worden.” „Ik vond de mijne zoo lekker,” zei de tweede zoon, „dat ik moeder vroeg mij de helft van de hare te geven.”

„Je bent nog erg kinderachtig, m'n jongen,” zei de vader.

„Ik heb de pit opgeraapt, die hij weggeworpen had, en die doorgebroken

en opgegeten wat er in zat. Mijn perzik heb ik voor drie centen verkocht.”

De vader schudde het hoofd.

„Jij zult een goede koopman worden. Maar wacht nog een poosje, want het is niet noodig zoo jong reeds daarmee te beginnen. En jij, m'n jongen, hoe heb jij de jouwe gevonden?” vroeg de hij aan den vierden zoon.

„Ik weet niet, hoe de perzik smaakte, want ik heb haar aan onzen buurjongen gegeven, die ziek is. Hij wou haar eerst niet nemen, maar ik heb de perzik op z'n bed gelegd en ben toen weggelopen.”

De tranen sprongen den vader in de oogen en hij zei: „God zal 't je vergelden, mijn zoon.”

Op wien van de vier zoudt ge willen gelijken?